

i Arv fra vore Fædre, stolende ikke paa egen Hjælp eller Stormagts Hjælp, men paa Guds Hjælp.

David bad: „Gud lad sit Ansigt lyse hos os.“ Lader os alle bede ham det efter. Der tales tit i det gamle Testamente om „Guds Ansigt Lys.“ Moses befalede Aaron og hans Søner at velsigne Folket sigende: „Herrens lade lyse sit Ansigt over dig.“ Daniel bad: „Lad dit Ansigt lyse over din Helligdom.“ Daniel beder mange Steder om „Guds Ansigt Lys.“

Spørger vi: „Hvad vil dette Udtryk sige?“ — da maa vi for at forstå det endre, at Ansigtets Udtryk røber Menneskets Indre, er Hjertets Spejl. Og naar vi taler om et lyst Ansigt, da tænker vi derved paa et Ansigt, hvori mild Varme fra et kærligt Hjerte afmalers sig; Moderens Ansigt lyser f. Eks. over Barnet, som smiler op til hende; hun elsker jo Barnet saa ømt, saa inderligt. Naar vi altsaa beder om „Guds Ansigt Lys.“ da vil det sige hans Kærligheds Aabenbarelse. Spørger vi da atter, hvorledes denne sker? da ved jeg intet bedre Svar, end hvad Salmen siger:

I Ordet kan jeg se dig ind,
Udi dit hjertemilde Sind.

Ordet er Guds Ansigt, hvori han lyser hos os, i Ordet aabenbarer han sin Kærlighed for Menneskenes Børn. Lader os da alle bede: „Gud lade sit Ansigt lyse hos os.“ vi trænger højlig til dette Lys. Det mørknes saa tit for os, der ruller som en Nat ud over vore Hjerter. Naar Trængsel og Modgang, Smerte og Savn gør det mørkt for os, da lader os bede: „Gud lade sit Ansigt lyse hos os.“

„Gud lade sit Ansigt lyse hos os.“ bede Gud om at lade os i sit Ord høre, at han er „Gud Fader“, som „raader for alt“, ja „har vore Timer og Hovedhaart talt“, og som altid har Fredstanker over sine smaa og godt i Sinde ogsaa med de tunge Dage, som han beskikker over dem. Og naar i „en mørk og bange Stund, de mange Synders Minde“ gaar frem og fylder Hjertet med Angst og Gru, da lader os bede: „Gud lade sit Ansigt lyse hos os.“

„Gud lade sit Ansigt lyse hos os.“ bede Gud om at lade os i sit Ord høre, at han er Gud den Helligaand, som fører de troende ind i de helliges Samfund, hvor der med „Syndernes Forladelse er Kødets Opstandelse og det evige Liv.“ saa at Haabets Stjerne kan lyse for os gennem Døds-mulmet, og vi se Himlens Døre opladte for vore Sjæle.

Men naar vi beder: „Gud lade sit Ansigt lyse hos os.“ da kan og bør vi med det lille Ord „os“ favne vidt og ikke snæverhertet tænke ene og alene paa os selv. I dette Ord kan vi samle alle andre troende, som beder med os; al de har alle deres mørke Tider, da Skæbnen er dem haard, da deres Synder fylder dem med Skrak og er dem en svær Byrde, da Dødsgru ruger over Hjertet, de trænger alle til mere Lys. Og vi kan, og bør under saadan Bøn ogsaa tænke paa de mange, bede for de mange, som vandrer i Mørket, skønt Lyset fra det høje har besøgt dem, for Hyrdens vildfarende Lam, for Guds Menigheds Medlemmer, som er afveget, gaaet over i deres og Guds Fjendes Lejr. Hvad kan det hjælpe, at Solen staar højt paa Himlen og skinner stærkt, naar man slaar Skodderne til og ruller Gardinerne ned; da bliver der balmørkt i Huset, bliver som „Nat, trods det udenfor er højlys Dag. Men saaledes er der mange, som lukker Straaleglæden af Guds Ord ude, de vil ikke høre, hvad Herren taler. „Lysset er i Verden kommen,“ men de

har ingen Gavn af Lyset, de sidder inde med Mørkets Tanker. Og vistnok kan vi harmes og vredes over saadanne Menneskers Hjertehaardhed og Forstokthed. Men der er noget, som er bedre end at harmes og vredes, det er i Kærlighed at ynkes og bedrøves over dem og bede for dem.

Ja, vi kan og vi bør favne endnu videre. Vi maa aldrig glemme, at Gud har „gjort, at al Menneskenes Slægt bor paa den ganske Jordens Kred af et Blod,“ det skal drive os til at se med Kærlighed ogsaa paa dem af vore Medmennesker, som sidder i Hedenskabet kulsorte, balmørke Nat, og over hvem Gud endnu ikke har ladet sit Ansigt Lys gaa op i Ordet om hans Kærlighed i sin enbaarne Søn Jesus Kristus, hvis Blod er en Forsoning for al Verdens Synder. Har deres Hud end anden Farve, det samme Blod rinder i deres Aarer som i vore, de samme Følelser, de samme Længsler lever i, de samme Suk opstiger fra deres Hjerter. Men ogsaa dem kan vi tage med i Bønnen: „Lad dit Ansigt lyse hos os.“ Vi kan bede om, at Gud i sit Ord vil lade sit Ansigt lyse hos os Mennesker, saa at altid flere og flere af Adams og Evas Børn maa blive Genstand for Besøg af „Lysset fra det høje.“

Ja, Brødre og Søstre! lad os alle bede om Lysets sejrige Fremgang, hvor det har begyndt at skinne, om dets sejrige Frembrud der, hvor det endnu ikke er oprundet. Amen!

**BREV FRA KURUME.
Missionærlivets lyse Sider.**

Jo, der er virkelig, lyse Sider, heller ikke saa faa af dem. Jeg kom i Tanken om, at vi hellere maatte se at faa nogle af dem for Dagen. De fleste Breve fra Japan drejer sig jo om at liste jeres Penge ud af Lommerne, om hvad vi kunde gøre, om vi havde saa og saa mange Penge, om alle de Døre, der kun behøver en Guldnøgle for at aabnes — desforuden nogle Artikler om, hvor taalmodigt vi lider.

Men for at I nu ikke skal faa den forkerte Tanke, at vort Liv herude er bare „en Kæde af Suk og Sorg og Savn“ i nogen højere Grad end det kan være for jer derhjemme, eller at vi er Martyrhelte i nogen nævneværdig Grad — for det er nu ingen af os — vil jeg fortælle lidt om de lyse Sider.

Der er nu den lyse Side, at der er Døre mere eller mindre aabne — at vi begejstrede kan staa foran dem og ønske at træde ind; alt saadant giver Iver for stadig at gaa fremad; jeg vil i en Artikel til „The Lutheran Youth“ skrive om en af de Døre.

Og i samme Forbindelse er der den lyse Side, at den For. Kirke synes at have Tillid til dens Missionærer; vi har altid det bedste Haab om at faa, hvad vi forlanger, grundet paa tidligere Erfaringer. Jeg mener, det er en meget lys Side; vi kan arbejde i Frihed, vi kan strække vore Teltstovene længere og længere ud, hvad vi ogsaa trolig gør for hvert Aar, og ingen knurrer, ikke da, saa vi kan høre det. Vor dejlige Kirke i Kurume staar som et talende Vidnesbyrd om Folks Gavmildhed mod Ja pammisionen. Det er den smukkeste Kirke i Kyushu i og udenfor den lutherske Mission.

Og vort lovende Arbejde alle Vegne er en stor lys Side. Der er nu det forholdsvis nye Arbejde i Dairi med de mange Børn i Søndagsskolen og ikke faa voksne, det synes at have mere af en Fremtid end i Moji. Jeg var med i Hida forleden; vi havde haft ekstra Møder eller rettere Missionsmøder i Kurume, to Brødre, rejsende Evangelister, havde talt, og Kirken havde været omtrent fuld. Vi rejste saa til Hida for ogsaa der at have Møder. Hida har ingen Præst for Tiden; Kameyama maatte rejse til et sundere Klima, han kommer af en Tærings, infected“ Familie, — saa der var ingen „paid work-

ers“ i Menigheden; men Medlemmerne, der mest bestaar af unge Mænd og unge Piger, havde arbejdet ihærdigt, havde bekendtgjort Møderne alle Vegne og været sendt for personlig at indbyde Folk. Om Aftenen kom der en Mængde Børn, der taltes til dem, og de sendtes bort, og Lokalet fyldtes med Voksne, ikke alene Bænkerne, men Gulvet var næsten tætpakket. Vi var saa glade og taknemmelige; for det betyder altid mere, naar Folk vil komme ind og sidde ned, sidde stille i et Par Timer og høre paa Prædikener; det betyder, at de virkelig har Lyst og Trang til at faa noget virkeligt at høre om Jesulæren.

Da vi skulde tilbage til vor Hotel om Aftenen, var det temmelig sent. De to Prædikanter var trætte; vi havde haft Bønnemøde Kl. 7 om Morgenen, i den Møde for de Kristne om Formiddagen og sluttelig Aftenmøderne, det er deres sædvanlige Arbejdsdag, tre Møder og dertil uafbrudt paa Rejse. Saa de havde allerede sat sig til Rette i „Forden“; de unge Mænd stod omkring for at bukke os det sidste Godnat, før vi kørte tilbage til Hotellet, der er en lille Mil fra Kirken. Manglede bare at eranke „Forden“ (Haaber alle Sprogcranks vil undskyldte mig) Min Mand crankede, og han crankede, intet Resultat, ikke en Lyd fra Bæstet; han crankede igen, han undersøgte dens forskellige Dele jeg ved ikke, hvad de beder; han kiggede ind i dens Indre; han mumlede og crankede igen, men med samme Mangel paa Resultat. Det var ved at blive spændende. „Lad os bede,“ sagde pludselig den ældste af Brødrene; jeg vil lige her bemærke, at denne Mand er ret en Bønnens Mand; han boede hos os under Møderne i Kurume, og mange Gange om Dagen kunde vi høre ham „tale til Gud“; saa det faldt ham saa naturligt ogsaa i en saa ubetydelig Sag at henvende sig til sin Altmægtige „Ven.“ Saa bad han da: „Vi er trætte, du ser jo, Maskinen vil ikke gaa; om det nu er din Vilje, saa lad den komme i Gang!“ Jeg stod undrende — med langt mere Tvivl end Tro, syntes ikke rigtig om det, for det var jo nu ikke Livet om at gøre, at vi blev kørt hjem. Vi kunde gaa.

Efter Bønnen blev der cranked igen en Gang; men intet Mirakel skete, og vi spadserede til Hotellet; Tatsuji San havde i midlertid hentet sig en god Tekst fra det døde Maskineri — akkurat som saa mange Kristne forklarede han i næste Morgens Tale ved Bønnemødet, intet Liv, bare Form, nyttige, en Hindring, en Skam for Kristennavnet og den levende Gud.

Ja, vort Arbejde er i det hele og store en dejlig lys Side, fordi vi er Guds og Kristi Medhjælpere, og det skal lykkes.

Jeg vil fortælle lidt om de rent personlige lyse Sider ved Missionærlivet. Der er nu vor Sommerferie. Hvert Aar i den varme Tid rejser vi til Bjergene, tilbringer 6—8 Uger i vidunderlig smukke Omgivelser. Jeg tror ikke, Japan har sin Lige i naturlig, storlaet Skønhed; Byerne er som Regel grimme, især Storbysterne, men Naturen er som en Edens Have.

Kamizawa er den mest populære Sommerkoloni. Dertil kommer om Sommeren flere Hundrede Missionærer fra alle Landets Dele, ogsaa fra Korea og Kina. Mange Missionærer har deres eget møblerede Hus. Der er sørgt godt for alle vore fornødenheder baade til Sjæl og Legeme; en Hob af Forretningsfolk, Skræddere, Skomagere, Grønt-handlere, Frugt fra alle Landets Egne, Slagtere, Bagere „grocery“ Varer, ja selv Modehandlere heder de vits, „Millinerystores“, der er ikke den Ting, vi ikke kan faa; „dry goods“, kinesiske Kniplinger, Blonder, Broderier, „Curios“, Porcelæn, ja selv en „ice-cream parlor“, alle mulige Ting — de strømmer til fra Tokyo og Yokohama, de drager os og frister os saa lang Dagen er.

Der er bygget en stor Union Kirke, hvori der er to Møder om Søndagen og Bønnemøde ugentlig, desuden gennem Sommerens Løb mange forskellige Foredrag, Bibelklasser, Kursus o.s.v. alle med Missionærens Behov for Oje. En Aften om Ugen er der Concert, og Musikelskere kan der høre virkelig god Musik, hvad der er en stor Nydelse for saadanne iblandt os, der kun hører japansk Musik Aaret igennem.

Desuden er der Tennis, „Baseball, arrangerede Udflugter til Omegnens smukkeste eller interessanteste Steder; der er en Junior building med Gymnastik Sal, hvor der holdes Sommerskole for Koloniens Børn.

Har man nu ikke Lyst til Livet i en saadan Stortad, er der andre mindre Kolonier, hvor der er Ro og Hvile at finde, hvor den dejlige Natur altid indbyder en triet Sjæl til at kaste Byrderne af, fortabe sig i Tanken om Guds Almagt og forunderlige Kærlighed til Mennesker og paa den Maade samle Kræfter og nyt Mod. Pastor Winther og vi har endnu aldrig mistet en Sommer i Bjergene. Winthers prøvede det engang, da de først var kommen herud, men fandt, det betalte sig ikke. Past. Bachs maatte blive hjemme sidste Sommer, da Pengene ikke slog til; men i Aar har vi lejet et Hus sammen. Past. Winthers ejer selv deres eget hyggelige lille Sommerhjem.

Jeg har ofte tænkt paa Præstekonerne hjemme, særlig Byfolkene; de kan som Regel ikke rejse bort fra Varmen og Støvet, det hede Køkken og de mange fremmede. Hvor vilde en saadan Tur for dem synes Herlighed og Glæde; det er den nu ogsaa for os.

En anden lys om end ganske prosaisk Side er den Pige-hjælp, vi Missionærkoner kan have i Huset. Da vi kom her til Landet første Gang, var de første, vi besøgte, Dr. Lippards i Saga. De havde en mandlig Kok og en Stuepige. Det er jo næsten herskabeligt tænkte vi. Videre kom vi til Kurume, hvor Mrs. Winther regerede over to Piger i Køkkenet, og om Mandagen en Vaskekone. Jeg, der altid har set skævt til Husarbejde, tænkte: „Fine! I'll get some too!“ Pige-lønnen var i de Dage fra \$3.50 til \$4.50 om Maanedens paa egen Kost. En Vaskekone var 15 Cts. om Dagen. En Mand var dyrere og vilde desuden helst være ene-raadende i Køkkenet, staa for Indkøb og Forbrug og lade „Herren“ betale Gildet; det var jo noget, som vi danske Koner med vor medfødte økonomiske Sans slet ikke kunde finde os i. Men to Piger klarede det udmærket. Hvis nu en eller anden misundelig Præstekone tænker: To Piger!! „Well, I should think so,“ saa vil jeg skynde mig at sige, at omsat i danske Piger for Eksem-pel, vilde to Japanere være lig en Dansker; de er langsomme og lærer kun med stort Besvær vor Ide om Renlighed. Men alligevel, de gør alt Sjæskararbejde, Vask, Strygning, Opvask, Rengøring og den evindelige Renden til Døren. Mange af dem lærer at koge udmærket; men der er vi danske igen konservative, vi foretrakker at gøre det selv, saa ved vi, hvad vi putter i Munden. Men jo længere vi er herovre, og jo mere vi kommer ind i Arbejdet, jo lettere falder det os at lukke det ene Oje til, naar Vasken ikke er snehvid og fintstrøgen, eller naar Krogene er dækkede af Støv.

Pigelønnen er imidlertid stegen til det dobbelte. Fabrikkerne betale langt mere, end de plejede, og Pigerne her har det som de hjemme; de foretrækker det mere regelmæssige Arbejde, saa i det sidste Par Aar har det ikke været saa let at holde Pige. Past. Bachs har længe været foruden, først fordi de ikke havde Raad til at holde nogen, men siden Lønforhøjelsen fordi de ingen har kunnet finde. Past. Winthers har ogsaa været uden Pige en Del, tildels af samme Grunde. Naar vi ingen har haft,

Vi sælger ikke Prøver.

Enhver International Maskine er beregnet paa at skul-le udføre et bestemt Arbejde. Køberen venter den skal gøre dette Arbejde. Alle vore Maskiner sættes paa Prøve i flere Aar før, de kommer i Handelen. Vi har ansat dygtige Fag-mænd til at foretage denne Prøve for at vi kan forsikre Køberen at vore Maskiner vil tilfredsstillende hans Forvent-ninger. Ved denne Fremgangsmaade har vi ikke alene vundet, men beholdt alle de Landmænds Tillid som nu udeluk-kende bruger International Maskiner.

**DEERING, MC CORMICK og MILWAUKEE
HØST- og SLAAMASKINER.**

gør tilfredsstillende Tjeneste paa tusinde Marker, kræver ikke meget Tilsyn og møder alle Krav paa Høstmarken paa den mest tilfredsstillende Maade.

I de senere Aar har du beredvilligt efterkommet Re-geringens Henstilling om at spare Materialer ved at lade dine gamle Maskiner istandsætte. Nu, da dette ikke længere behøves, vil det vise sig at være økonomisk at købe nye. Derved sikres dig uafbrudt Tjeneste i den travle Høsttid da et Brud i Maskinen foraarsager Ulejlighed og ofte Tab.

Nu er den belejligste Tid til at raadsørge din For-handler angaaende Høst- og Slaamaskine, Rive, eller hvil-kensomhelst Maskine du vil trænge til i Sommerens Løb, og til at indsende Bestilling paa Deering, International, Mc Cormick eller Milwaukee Bindegarne.

Deering, McCormick, og Milwaukee Høst- og Slaama-skiner gør altid godt Arbejde. Vor lokale Forhandler vil besørge dine Fornødenheder med Hensyn til Maskineri og til hans Tjeneste staar vore 89 Filialer.

Man kan vente sig god Tjeneste af et Firma, der snart gennem et Aarhundrede har specialiseret i Landbrugsma-skineri. Vi skuffer ikke denne Forventning.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF AMERICA
Chicago. U. S. A.

har det dels været fordi der ingen var, dels ogsaa fordi jeg til Tider blev træt af at herse med dem.

Men det betaler sig ikke for os at bruge vor Tid i Køkkenet, hvis vi kan være nogen som helst Hjælp i det virkelige Ar-bejde, dertil er Pigelønnen end-nu altfor billig og Missionærene for faa.

Af de tre Familier har ganske vist Mrs. Bach været den uheldigst stillede uden Pige, dels har hun to smaa Børn, dels er deres Hus, særlig deres Køkken, daarligere end nogen af vore. Det er et mørkt Skur uden Loft med kun et lille Tagvindue (sky-light) sort og sodet, fuld af Træk og Uhygge; intet Komfur, kun smaa Ildgryder, hvorpaa der brændes Trækul; da jeg besøgte dem i Vinter var Cement-gulvet en Fod lavere end Spise-stuen, og Naboens aabne W. C. var nær nok til at bekendtgøre sin Nærhed. Mrs. Bachs Fingre var sorte og sprukne af det haarde Vand, den megen Vask, og den evindelige Gøren Ild paa i de smaa Ildpotter. „De kan ikke blive rene, hvor meget jeg saa vasker dem,“ forklarede hun, „og tager jeg en Børste, bløder de, fordi de er saa „chapped“.“ Den to-aarige Stanley fik koldt Bad hver Morgen til Trods for hans højrostedte Protest, for at hærdne ham, at han ikke stadig skulde gaa og være forkølet.

Jeg beklagede Mrs. Bach i høje Toner, men hun trøstede mig med, at Vårten havde lovet dem et Gulv, at maaske fik de et Tagvindue til, at det idet hele taget nok blev bedre. Jeg hentede mig dog en vældig For-køelse og Tandpine i det elendig-skur. Men Mrs. Bach klager ikke; hun er den nøjsomeste og tapreste lille Person, jeg har truffet blandt Missionærkonerne; det var ikke fri for, at jeg tænkte med Skam paa mit get gode Hjem, lyst og hygge-ligt, med Komfur Gas, ja endog en Kogekasse og et Spi-sekammer med Hylder; — jeg havde ikke to „Babies“ at passe havde, og jeg havde en dygtig Pige.

Der var nogen Tale om, at Bachs og vi skulde bytte, at de skulde overtage Arbejdet i Ku-rume, og vi flytte til Dairi og be-gynde en Bibelskole for unge Mænd, der af Grunde ikke kun-de tage det teologiske Kursus. Men andre Planer kom ind, og nu staar vi paa Nippet til at flytte til Saga, for derfra at passe baade Saga og Kurume Marken, vor Del af den altsaa.

En anden meget lys Side er den gode Forstaaelse med de a-

merikanske Missionærer. De har en Flok ualmindelige Mænd, synes jeg, ikke i Henseende til vældige Begavelse, men næsten uden Undtagelse er de hidkære og tro Arbejdere, vidt forskel-lige i deres Evner og Karakter, men ens idette: ivrige i Arbejdet og „gentle men.“ Det be-tyder saa meget. De er ogsaa Kristne, om nogen skulde have Tvivl om, at saadanne findes udenfor den for. Kirke.

Hvis nu nogen gerne vilde høre om de mørke Sider, saa kan jeg nævne Regntiden for Eks. med dens evindelige Taaredryp, Sjask, Shap, Pjask, Luften saa raad og saa væmmelig som en Karklud, der ikke bliver prop-ert behandlet, Skæg paa alt mu-ligt; mugget Brød og mugget Humør, Senge saa fugtige, som om de havde staaet i Kælderen et Aar, og Gaderne et Søb; men vi overlever det hvert Aar, har hidtil da.

En mørke Side end alt saadant er den tiltagende Materia-lisme her i Landet. Særlig siden Krigen har Løsenet været Penge, Penge! Blive rig nok til at kunne leve i Sus og Dus og Udsvævelser, hvortil mange af de hurtig vundne Penge gaar. Den gammeldags Ærlighed og Nøjsomhed er ved at forsvinde, og Jagen efter Rigdom er kom-men i Stedet og dermed Jagen efter Fornøjelser og en tiltagende Usædelighed. Alle disse Ting gør Arbejdet svært; Folk har ikke Lyst til at „lægge Øret til deres eget Bryst, hvor Sjælen bor i Fængsel“. Den Fange interesse-rer dem ikke eller des Klage-maal mod det forjagede tomme indholdsløse Liv, der truer dem paa Livet.

Men denne mørke Side har sin tilsvarende lyse, hans Løfte nem-lig, der gælder til Dagens Ende: Se jeg er med eder alle Dage ind-til Verdens Ende.

Anna Nielsen.

The Sky Pilot in No Man's Land.

A New Novel by
RALPH CONNOR.
Price \$1.50 net.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr

FOR MINE SMAA VENNER.

Af disse fortrinlige Børnebø-ger har vi endnu Aargangene 1910 og 1917. Pris per Aargang, karteret 50 Cents.

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.